

PROLOG

Uneori, la prânz, mă uit prin cantină și mă întreb de ce e totul organizat așa cum e. De ce sportivii stau în partea din față. De ce puștii de la Clubul de Științe se așază în fundul sălii. De ce iubitorii de manga stau lângă congelatorul cu înghețată. De ce echipa de volei stă la fereastră, iar copiii din orchestră se așază lângă teșgheua cu tăvi. Poziție care, apropo, e cam nefericită pentru ei.

Cred că sunt norocos că-mi place sportul. Altfel, aș ajunge printre ei:

Nu zic că prietenii mei n-ar fi deștepți. Bine, nu chiar deștepți-deștepți. Dar sunt momente când mă gândesc...

Mă îndoiesc că se mai gândește cineva din grupul meu la treburile astea. Probabil că nu văd rostul să se mai împrietenească și cu alții. Nu sunt sigur că asta e de bine sau de rău.

Tot ce știu e că-mi place din ce în ce mai mult să cunosc și oameni diferiți.

puștii de la clubul de artă și de manga

Mi-aș dori...

...să nu avem atâtea bisericuțe.

TYLER

Sunt convins că mulți copii sunt triști când se termină vacanța de iarnă. Cum ar fi cei pe care îi tot necăjesc colegii de școală. Sau cei care pleacă cu familia în Florida și trebuie să se întoarcă la frig și zăpadă. Chiar și cei care rămân acasă și-și petrec timpul jucând jocuri video sau uitându-se la filme probabil că urăsc să se întoarcă la ore.

Dar eu? Eu, din contră, abia aștept să mă întorc la școală. Știu că sună ciudat, dar, dacă ați locui la mine acasă, m-ați înțelege. Nu e tocmai un parc de distracții.

Lucrurile s-au schimbat după ce Zach – ăsta-i fratele meu mai mare – a început liceul. Acum iese mereu cu prietenii, merge la repetiții sau muncește. Și, când e acasă, stă la el în cameră și cântă la bas sau vorbește cu iubita lui. Deja de ceva vreme nu se mai joacă *Fortnite* cu mine.

Iar tot ce vrea mama să facem – când e acasă – e să jucăm scrabble.

Dar îl înțeleg pe Zach. Dacă aș avea carnet și mașină, cum are el (cumpărată din banii câștigați ca asistent la taekwando), și eu aș tot pleca. Dar asta n-o să se întâmple până:

Nu zic, chiar am încercat să profit cât mai mult de timpul petrecut acasă. În prima săptămână am jucat jocuri video și baschet la YMCA cu Anthony Randall și Joe Lungo. Dar restul vacanței un ditamai viscolul ne-a ținut închiși în casă. N-am făcut decât să exersez la trompetă și să desenez.

Măcar am avut voie (după multe milogeli) să merg la Anthony acasă în Ajunul Crăciunului. E prietenul meu cel mai bun (să nu-i spuneți lui Joe!)

Anthony

Joe

Ethan

Malik

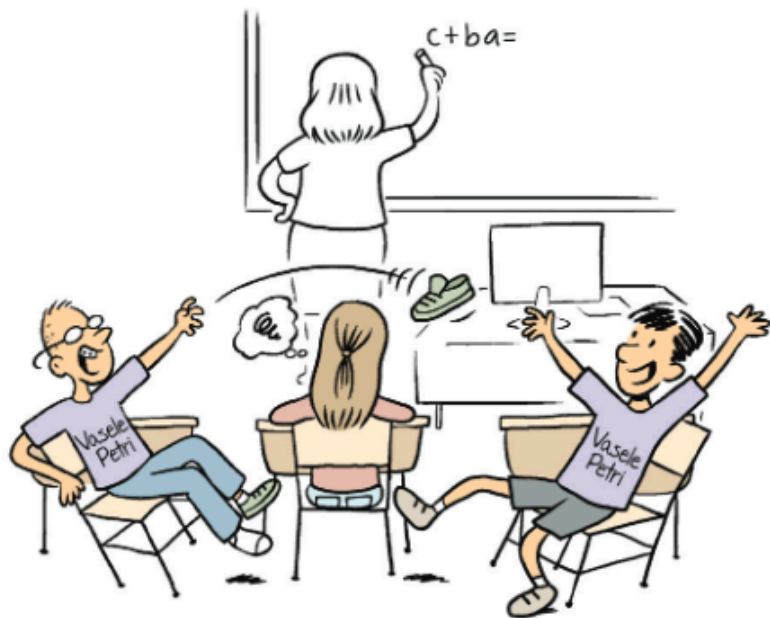
la egalitate

restul echipei de baschet:

(mențiuni onorabile)

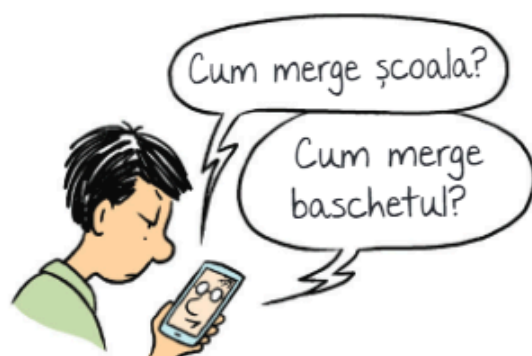
Anthony și cu mine ne cunoaștem de la grădiniță. Pe Joe l-am cunoscut abia anul trecut când am venit la Gimnaziul Lakefront de la școli diferite. Am ajuns în aceeași echipă în a șasea (școala noastră e așa de mare, încât împart clasele pe „echipe”), și așa ne-am împrietenit.

Mă rog, să revenim la Ajunul Crăciunului, care a fost grozav. Părinții lui Anthony au întins o masă mare și toată mâncarea era proaspăt gătită. Anthony are două surori mai mici care au vorbit nonstop și s-au bătut pe chifle. Câinele lui imens și lătos, Phineas, a stat sub masă și a lins când firimiturile de pe jos, când degetul meu mare.

Tatăl lui mi-a pus o droaie de întrebări, iar Anthony a intrat în pământ de rușine din cauza asta, dar pe mine nu m-a deranjat. Pe mine tata mă întrebă aceleași două chestii când vorbim:

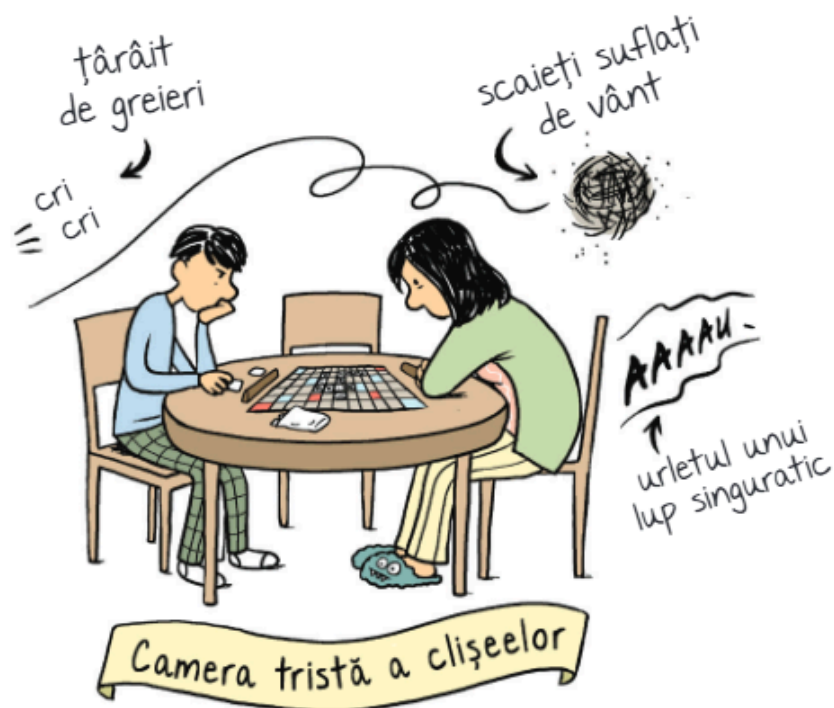
Poate că m-ar întreba mai multe, dar îl întrerupe Michelle.*

*mai multe despre ea mai târziu

După cum ați ghicit deja, părinții mei sunt divorțați. Ceea ce nu-i mare chestie, știu. Mulți părinți sunt. Dar mama muncește mult și, chiar dacă e o mamă bună și implicată și așa mai departe, până la finalul zilei e complet epuizată.

Cum a muncit mult în vacanță și n-a vrut decât să jucăm scrabble seara, totul a fost și mai plictisitor.

Tocmai m-am întors la școală. Bănuiesc c-o să fiu singurul încântat că e aici.

Clar o să fiu fericit să fiu cu prietenii mei.

Și încântat pentru orele mele preferate: sportul și ora de artă a doamnei Laurie. Am început să merg la cursul de artă anul trecut, și-mi place la nebunie. După proiectul nostru din iarnă cu Zentangle, am mers acasă și-am mai făcut vrei cinci desene Zentangle*.

*o formă de mâzgăleală meditativă pe baza unor modele

Sunt la dulapul meu, înaintea orei de dirigenție. Anthony, înfofolit de zici că se pregătește de-o expediție la Polul Nord, vine la mine. Asta-mi place la băiatul ăsta – puțin îi pasă ce cred alții.

